

Kapitola 3. pravda jako hádanka: výzva a zápas

Předcházející část: Kapitola 2. věda o pravdě

KAPITOLA 3

Pravda jako záhada: Výzva a zápas

Potřebný základ a základní základy pro rozvoj původní, ověřitelné vědy o pravdě, je o porozumění povaze vědomí jako takového. Bez takového základu objasnění jeho základní podstaty vázlo mezi mechanickým redukcionismem neurochemie (úroveň kalibrování 410) a abstraktní intelektualizací filozofie (úroveň 460). Toto má za následek zdlouhavý tautologický proces, který nakonec vede k metafyzice (úroveň 450), teologii (úroveň 450), a nakonec k teorii poznání (úroveň 460), to jest, jak my víme, a jak my víme, že my víme, a je tam dokonce prvotní základ, na kterém může být postavena hodnověrná víra?

Oba systémy, Newtonovo paradigma (úroveň 460) a věda (úroveň 460), byly informativní a spolehlivé, pragmaticky produktivní. Doména tradiční vědy byla zajištěná jejími vnitřními limity a disciplínou struktur a forem. Lineární stav je předpověditelný a má vrozenou spolehlivost, to mělo za následek posun společenské víry od neviditelného, jako je tradiční náboženství, k prokazatelné spolehlivosti a výhodám vědy.

Pro moderní mysl je věda „reálná a objektivní“, zatímco nefyzické fenomény, duševní a subjektivní zkušenosti, jsou považované za nehmotné, sporné, nereálné a jsou předmětem pochybování a argumentů (Arehart-Treichel, 2004). Objev kvantové mechaniky (úroveň 460) a Heisenbergova principu neurčitosti (úroveň 460) znamenal konec vlády Newtonova paradigmatu reality a začátek objevu důmyslnějšího a pokročilého vývoje, který vede z předpověditelné lineární domény k nepředvídatelné nelineární doméně (úroveň 500 až do nekonečnosti).

Skrz věky, lidská mysl a její intelekt, byly nástroji a zároveň předmětem zkoumání enormní složitosti rozumu a racionality. Velké množství výsledků vyšetřování naplnilo obrovské knihovny a narostly do enormních proporcí. Dotazování vedlo spíše k zarážejícímu množení informací, než ke konečnému rozlišení nebo zjednodušení. Proto jako následek, v roce 1950, učená skupina pedagogů a učenců, jíž předsedal Mortimer Adler, usilovala o organizační uznání intelektuálního úsilí velkých myslitelů předchozích staletí. Toto mělo za následek výrobu *Velkých svazků západního světa* (1952), které zahrnovaly práce nejznamenitějších vynikajících učenců a myslitelů v jejich maximálním úsilí o pokus o dosažení a definici pravdy. Tato studie lidské intelektuální historie je nepřetržitá a rozsáhlá, a její hodnota je v současné době podporovaná od National Association of Scholars (Fields 2000), který doporučuje naplánovat vážné studium *Velkých knih* na období přes deset let. Jejich obsah zahrne velké příspěvky následujících velkých myslitelů celé

historie.

Kalibrování

Velké knihy západního světa

Aeschylus	425	Apollonius	420
Aquinas, Thomas	460	Archimedes	455
Aristophanes	445	Aristoteles	498
Augustine	<u>503</u>	Aurelius Marcus	445
Bacon Francis	485	Berkeley	470
Boswell	460	Cervantes	
430			
Chaucer	480	Copernicus	
455			
Dante	<u>505</u>	Darwin	
450			
Descartes	490	Dostojevsky	
465			
Engels	200	Epictetus	
430			
Euklides	440	Euripides	
470			
Faraday		415	Fielding
	440		
Fourier		405	Freud
	499		
Galen		450	Galileo
	485		
Gibon		445	Gilbert
	450		
Goethe	465	Harvey	
470			
Hegel		470	Hérodote
	440		
Hippocrates	485	Hobbes	

435			
Homér	455	Hume	
445			
Huygens	465	James William	490
Kant		460	Kepler
	470		
Lavoisier	425	Locke	
470			
Lucretius	420	Machiavelli	
440			
Marx	130	Melville	
460			
Mill, J. S.	465	Milton	
470			
Montaigne	440	Montesquieu	435
Newton	499	Nicomachus	435
Pascal		465	Platon
	485		
Plotinus	<u>503</u>	Plutarch	
460			
Ptolemy	435	Rabelais	
435			
Rousseau	465	Shakespeare	465
Smith, Adam	455	Sofokles	465
Spinoza	480	Sterne	
430			
Swift		445	Tacitus
	420		
Thukydides	420	Tolstoj	
420			
Virgil	445		

Souhrnně mají hlavní knihy úroveň 450, ale s vyloučením Karla Marxe mají úroveň 465. Tak mají filosofie, které kalibrují pod 200 (kritická úroveň pro rozeznání pravdy od klamu), vážný negativní dopad, jak dobře demonstruje historie a aktuální

výzkum. (Na rozdíl od toho, Sokrates, ne jako autor, kalibruje v úrovni 540.)

Rozhodující význam objevující základní povahu pravdy může být vydedukovaný z velikosti a intenzity úsilí největších světových myslitelů a učenců. Tito autoři představují jen západní svět. Podobné úsilí a porovnatelný seznam velkých myslitelů může být odvozený z dalších populací a tradic myslitelů Asie a Blízkého východu. Bohužel záznamy nejranějších prací byly ztraceny v ohni ohromné knihovny v Alexandrii v roce 48 před Kristem.

Následovalo mnoho století scholastického a intelektuálního bádání, a začal nový systém, ve kterém vědecké metody, které byly tak úspěšné ve fyzické doméně, byly aplikovány na studium lidské mysli a její fyziologii. Je pozoruhodné, že poslední obsah *Velkých knih západního světa* je věnovaný Freudovi, jehož největším klíčovým objevem byl význam nevědomí v mysli a jeho primární role ve všech aspektech duševního a citového života. Velký příspěvek psychoanalýzy byl ten, že demonstroval rozhodující roli subjektivnosti jako *prioritního* substrátu zkušenosti a její výklad a intrapsychickou dynamiku. Po Freudovi následovaly další objevy v psychologii, z nichž nejvýznamnější byly práce Carla Junga, a sice v tom, že zahrnul lidského ducha jako silný, významný prvek v lidském vědomí, jak individuálně tak kolektivně. Pro další vyjasnění nevědomí Jung objasnil základní vzory jako velké archetypy. **Zatímco práce Freuda kalibruje v úrovni 499, práce Junga kalibrují v úrovni 520, která signalizuje důležitý kritický vzestup.**

Experimentální akademická psychologie se omezila na spíše mechanické problémy a teorie učení. Během přibližně stejné doby sémantici studovali lingvistiku a základní konstrukci samotného jazyka. Hayakawa (1971) a Ayer (1966) vysvětlili základní bod, který dříve udělal Descartes (*res cogitans* versus *res externa*), že "mapa není teritorium," ve kterém byl zdůrazněn význam defektu lidské mysli. Vědomí samo se stalo ohniskem vědeckého bádání a důsledkem byl proto rozhodující objev Heisenbergova principu neurčitosti. Třebaže Einstein (jehož práce kalibruje v 499) odmítl filozofické důsledky Heisenbergova principu, pochopil je David Bohm, a byl tím, kdo popsal a načrtl implicitní/explicitní a zahrnující/rozvinuté paradigma reality (úroveň vědomí Bohmovy práce je 505.) Toto pokročilejší zasazení universa do kontextu rozpoznává realitu neprojeveného substrátu existence a jeho rozvinutí z potenciality do aktuální reality.

Koncepční a filozofické důsledky kvantové mechaniky a objevující se vědě nelineární dynamiky vedly k sériím výročních akademických schůzek ve vztahu k „vědě a vědomí“ na University of Arizona (Hemeroff, et al., 1996), a jinde. To bylo následované publikací *Journal of Consciousness Studies* (1996). Úroveň vědomí těchto konferencí a žurnálu byly přibližně od 410 k 450, které ukazují, že byly v první řadě úsilím intelektu, podpořeným pokročilou vědeckou teorií spojenou s matematikou.

Během přibližně stejné doby psychiatrie jako studijní obor opustila psychoanalýzu a celou oblast subjektivní reality, kterou člověk zažívá a interpretuje svou existenci jako kontinuum, nejen od události k události, ale také jako evoluční jednotu. Psychiatrie také podlehla mechanickému redukcionismu neurochemie a, paradoxně, se stala stále více odlidštěnou, s progresivní ztrátou pochopení pro

jedinečnou osobní lidskou zkušenost (Kendler, 2001). Každodenní praxe psychiatrie byla ovládnuta vývojem efektivní psychofarmakologie, stejný obchodní model byl zavedený např. v pojišťovnictví. Součástí tohoto vývojového trendu nicméně byla pragmatické výhoda, protože se rozšířilo snížení utrpení z bolestivých interních symptomů, jako jsou psychóza, deprese, a úzkost. Tyto výhody se staly běžně dostupné a přístupné velkému množství pacientů, zatímco před vývojem farmaceutického průmyslu si jen málo pacientů mohlo dovolit investovat čas nebo peníze do intenzivní psychoterapie, jako je psychoanalýza.

Pro doplnění vakua v pomáhání lidským potřebám, psychoterapie bez medikamentů splnila roli empatického léčitele, jehož hlavní způsob byl vstřípení psychologického pohledu a emocionální vzdělání, které znovu zdůrazňuje kritický význam subjektivnosti a hodnotu a význam osobní zkušenosti.

Velmi signifikantním aspektem vývoje psychoterapie bylo opětovné potvrzení významu duchovních aspektů lidské psychiky a její přispívání k pocitu štěstí a k tělesnému a duševnímu zdraví. Ministerské poradenství mělo staletý základ, ve kterém byla centrem idea léčení jako celkový koncept. Výzkum také odhalil, že lidé, jejichž životy zahrnují duchovní nebo náboženské hodnoty, měli lepší zdraví, žili déle, byli méně nemocní, vyskytovala se u nich nižší zločinnost a menší chudoba a nižší rozvodovost. Byli šťastnější, lépe přizpůsobení, a měli lépe fungující děti (Robb, 2004). Toto je aktuálně studované ve čtyřletém badatelském projektu o postojích a vnímání sebe u dospívajících lidí v Lilly Endowment – funded National Study of Youth and Religion. Většina psychologických asociací, jako je Association for Transpersonal Psychology, zdůrazňovala důležitost rozpoznání duchovní reality a její význam pro fyzické a duševní zdraví. *Journal of Spiritual Health* (žurnál o duševním zdraví) je věnovaný výlučně subjektivitě.

A hlavní vývoj, který ovlivnil a zotavil životy milionů lidí na celé zemi, byl obnovovací program Dvanácti kroků, který vyvstal z Alcoholics Anonymous (úroveň 540). Ten se rozvinul ve více zobecněný a široce akceptovaný program „zotavení“ jako efektivní a měnící řešení vícenásobných osobních a sociálních problémů a chování. Velké množství lidí bylo vyléčeno z vážné a nevléčitelné nemoci a tato zotavení byla dosvědčena mnoha miliony lidí, příbuznými, rodinami, zaměstnavateli, přáteli, a vděčnými manželi.

Terapeutické skupiny založené na víře redukovaly ve vězeňské populaci poměr recidivy na 35 procent (při výzkumu vědomí). I přes široké rozšíření aplikace dvanácti krokových principů na ohromnou rozmanitost zdánlivě beznadějných lidských problémů, jádro dvanácti krokových modelů zotavení a disciplína zůstaly původní a neposkrvněné. Vzdušovaly komercializaci nebo vykořisťování a nestaly se kořistí světové komercializace nebo pokoušení kontroly nad jinými lidmi. Pomocí vnitřní disciplíny a duchovní pravdy, na kterých bylo uspořádáno, hnutí dvanácti krokových pohybů nemělo „názory na vnější problémy“ a odmítlo bohatství, prestiž, a politický vliv (Wilson, „Bill W.“ 1939, 1953). Jeho moc byla výhradně založená na jeho úrovni vědomí, bezpodmínečné lásce a nezištné poctivosti, která kalibruje v úrovni 540.

Lidé dnešního světa jsou naivní v tom, že předpokládají, že převládání dostupných

znalostí o společnosti vždy bylo lidským stavem, zatímco opak je pravdou. V historii byly informace velké hodnoty hlídané privilegovanou vrstvou a byly nedosažitelné pro masu. Tiskařský lis ještě nebyl vynalezen a vzdělaných lidí byl velmi malý počet. Dokonce i nejvíce podporovaní učenci neměli žádné nástroje nebo prostředky, kterými by rozeznali pravdu od falše. **Proto bylo zahrnutí chyb nevyhnutelné, například hrozný pokles úrovně vědomí křesťanství nastal po koncilu v Nicaea (rok 325, dnes Iznik v Turecku).** Exkluzivní oblast přístupu ke znalostem se pak stala pokusem ovládat druhé, a potvrzení výlučnosti se stalo prostředkem k nesnášenlivosti a sporům. Navíc, hádavá mysl má sklon přehánět nepodstatné detaily, které lidi dělí, než aby kladla důraz na stěžejní bod pravdy, který je spojuje.

Navzdory výše uvedenému, hlavní náboženství vyvinula církevní autoritu, která byla určena zabránit rozkladnému nesouhlasu specifikací dohodnutých písem, jejichž autentičnost byla pak potvrzena procesem kanonizace. Toto nicméně vedlo k dalšímu zneužívání a k použití hrozných hrozeb, aby se prosadilo lpění na pravověrnosti.

Na rozdíl od toho, pomocí výzkumu vědomí, pravda nejpřednějších světových učení ukazuje, že vysoké hodnoty pravdy vždy byly k dispozici a nadále jsou, jako ohromná duchovní klasika, která obstála při zkoušce času. Další verifikace těchto pravd byla doložena nezávislým znovuobjevením stejné základní pravdy opětovně prostřednictvím různorodých populací a v různých oddělených dobách. Každý věrohodný pravý mystik nebo osoba s pokročilým vědomím deklaruje v podstatě stejné historické pravdy, nezávislé na kulturním nastavení nebo osobnosti. Kalibrované úrovně vědomí potvrzují skutečnou realitu, která se znovu opětovně potvrdila v rámci velkých časových období (podívej se na kapitolu 18).

Maximální kalibrovaná úroveň vědomí možná v lidské doméně byla historicky 1000, a je světově uznávaná velkými avatary (zachránci lidstva) a božsky realizována osvícenými mudrci starověku. Na rozdíl od toho, špičková hranice rozumu, mysli a logiky kalibruje v úrovni 499, která představuje mistrovství v lineární doméně. Vědomí úrovně 500 nicméně odráží objevení se nového, pokročilejšího paradigmatu reality, který se rozvine zahrnutím subjektivního a zkušenostního substrátu vědomí samého, poznatelného jen z důvodu jeho nezmenšitelné, zkušenostní reality. Zatímco ego je narcistické a v první řadě orientované na sebe, v úrovni 500 se ohledy a láska k jiným stanou dominantní, a jedinečná kvalita nazvaná „láska“ dá životu jeho význam a hodnotu. Statisticky, láska v úrovni 500 je dosažena u 4 procent ze světového obyvatelstva, bezpodmínečná láska v úrovni 540 u 0.4 procent obyvatel, a úroveň přes 600 dosáhlo pouze několik málo jedinců.

Vysoce pokročilé stavy vědomí jsou extrémně vzácné. Nyní je na planetě šest mudrců (anonymních), kteří mají úroveň vědomí 600 nebo více. Z těchto tři jsou mezi úrovněmi 600-700, jeden mezi 700-800, jeden mezi 800-900, a jeden mezi 900-1000. Společně s lidmi, kteří kalibrují přes 200, vyvažují a vyrovnávají masivní negativismus většiny světového obyvatelstva, které kalibruje v úrovních méně než 200. Síťový následek je to, že celková úroveň vědomí lidstva je aktuálně 207.

Jak se láska objeví na kalibrační stupnici vědomí, její první objevení je emocionální a dualistické (to jest, mezi „já a ty“ nebo „můj a tvůj“). **S dalším**

vývojem je postupně nedualistická a stává se způsobem života a ne jen emocí, to znamená, že člověk se tímto principem stává. Moc lásky je transformující a dává do souvislostí zkušenost, která je postupně zaměřená na převládání nelineárního pole namísto omezeného lineárního obsahu pole jako formy. Důraz se pak přesune z dostávání k dávání, a to je objev, že štěstí je skutečný, automatický důsledek přispění ke štěstí ostatních, a tím plní vlastní možnosti stejně jako autonomie.

Klinicky může být pozorováno, že všechna léčebná zařízení, systémy víry, a obnovovací způsoby věří ve význam opuštění nebo vzdání se negativních systémů víry a emocí a přijetí postoje milosrdenství a ochoty odpouštět druhým. Když se člověk vzdá obranných emocí, nelibosti, odsuzování, viny a nenávisti k sobě, kterou projektuje na druhé, zmenší je, a místo toho je nahradí pozitivními zdravými emocemi a sociální péčí (Rado, Tiebout, 1949-53; Rado, 1933), dojde následně ke změně v dominantních fyziologických stezkách v mozku samotném. Jak bude popsáno později v kapitole 7, informace v duchovně orientované osobě jsou ve skutečnosti zpracované mozem jinak, a produkují pozitivní psychologické a fyziologické výhody.

Paradoxně, výhoda je odvozená vlastním zájmem ega, kdy si začíná uvědomovat, že je ohromná výhoda být nesobecký. Když se dozví o výhodách po opuštění egocentrických cílů, ego samo se pak stává odrazovým můstkem pro duchovní dotazování, to znamená k vlastní transformaci a uvědomí si, že pokora je síla, ne slabost, a že to je moudrost a ne neznalost. Ochota k tomu „odpustit a zapomenout“ kalibruje v úrovni 450. Ochota k tomu, „odpustit a odevzdat se Bohu“ kalibruje v úrovni 550.

Následující část: [Kapitola 4. vývoj vědomí](#)